

**Postanowienie
Sądu Najwyższego
z dnia 27 września 2018 r.
VII KZ 14/18
UZASADNIENIE**

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia SN Rafał Malarski.

Sentencja

Sąd Najwyższy w sprawie ppłk. rez. T. D., skazanego za przestępstwo z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. i art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., po rozpoznaniu w dniu 27 września 2018 r. zażalenia skazanego na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 22 sierpnia 2018 r.,

w przedmiocie rozłożenia kary grzywny na raty (sygn. akt So (...)), postanawia:
zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

Uzasadnienie faktyczne

Postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2018 r. Wojskowy Sąd Okręgowy w P., sygn. akt So (...), rozłożył ppłk. rez. T. D. spłatę kary grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 150 zł każda, która zasądzona została wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 3 lipca 2017 r., na 12 miesięcznych rat po 3750 zł każda.

Na to postanowienie zażalenie złożył ppłk rez. T. D., domagając się rozłożenia zasądzonej kwoty na 3-letni okres, na raty w kwocie 1250 zł miesięcznie, bowiem jego aktualna sytuacja materialna uniemożliwia mu uiszczenie całej należności w ratach określonych w zaskarżonym orzeczeniu.

Uzasadnienie prawne

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W świetle argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia stwierdzić należy, że Sąd pierwszej instancji w wystarczającym stopniu uwzględnił możliwości majątkowe i zarobkowe ppłk. rez. T. D., rozkładając mu zasądzoną karę grzywny na 12 rat.

Podzielić należy także stanowisko Wojskowego Sądu Okręgowego w P., że w sprawie niniejszej ani wysokość grzywny, ani też ponoszone przez ppłk. rez. T. D. wydatki związane z utrzymaniem gospodarstwa domowego oraz spłatą zaciągniętych kredytów nie mogą być uznane za wypadek zasługujący na szczególne uwzględnienie w rozumieniu art. 49 § 2 k.k.w., który uzasadniałby rozłożenie kary grzywny na dłuższy okres.

Zgodnie z dyspozycją powołanej regulacji, bezsprzecznie istnieje możliwość rozłożenia spłaty kary grzywny na raty na okres do 3 lat w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie, jeżeli natychmiastowe jej uiszczenie pociągnęłoby dla skazanego lub jego rodziny zbyt ciężkie skutki.

W przedmiotowej sprawie Sąd pierwszej instancji słusznie jednak uznał, że zachodzą okoliczności uzasadniające rozłożenie spłaty kary grzywny na raty, ale nie ze względów, o których mowa w art. 49 § 2 k.k.w. Chodzi o to, że pracujący i uzyskujący dochód na poziomie trzynastu tysięcy złotych miesięcznie skazany posiada łącznie z sobą dwie osoby na utrzymaniu, dla których ów zarobek stanowi jedyne źródło utrzymania, a on sam jest przewlekłe chory. Zatem bezspornie należało uznać, iż natychmiastowe uiszczenie kosztów pociągnęłoby dla rodziny skazanego zbyt ciężkie skutki, tyle że wobec wysokości miesięcznej raty w stosunku do osiągniętych dochodów, posiadanych oszczędności, jak i comiesięcznych zobowiązań finansowych nie należy ocenić tej sytuacji jako szczególnej. Wojskowy Sąd Okręgowy w P., wbrew temu co twierdzi skarżący, wziął także pod uwagę możliwość obniżenia w przyszłości dochodów ppłk. rez. T. D. oraz ewentualną potrzebę ponoszenia dodatkowych wydatków uzasadnionych chociażby stanem jego zdrowia. Pouczył też skazanego o prawie, w wypadku rzeczywistego zaistnienia takiej sytuacji, do złożenia wniosku o umorzenie pozostałej do spłaty grzywny bądź zmianie sposobu rozłożenia jej na raty.

Dlatego wypada stwierdzić, że Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy rozłożył spłatę zasądzonej kary grzywny na raty, których ilość i wysokość koreluje z możliwościami finansowymi skazanego.

Z tych powodów postanowiono jak na wstępie.